



Kun Ferenc
(1892. V. 15.—1976. X. 17.)

Olyan kortárs írja e sorokat, aki nemcsak az ő működésének lehetett tanúja, de az elmúlt fél évszázadban a magyar gyógyszerészet megújítását is figyelemmel kísérhette a Magyar Gyógyszerésztudományi Társaság megalakulásán át a Gyógyszerész Szakcsoporton keresztül a Magyar Gyógyszerészeti Társaság kifejlődéséig. Tehát egy szemtanú hitelességével és meggyőződéssel állíthatja, hogy *Kun Ferenc* személyében felszabadulásunk utáni gyógyszerészetünk olyan jelentős egyéniségétől veszünk búcsút, mint annak idején, a húszas–harmincas években a szintén átlagon felüli képzettségű gyakorló gyógyszerész, *Deér Endre* volt. *Kun Ferenc* is a gyógyszerésztudományoknak a tára melletti, minél elevebb érvényesüléséért küzdött, nevelt és oktatott. Irodalmi, fordítói működését is ebben az irányban fejtette ki. Megvalósította önmagában a Schulek Elemér-féle „... a gyógyszerész legyen gyógyszerzakértő” ideált. Nem volt „közleménygyártó”, miként *Deér Endre* sem, de ha szólt, vagy írt, mindig volt magja mondanivalójának.

A felszabadulás-után kapott nagy szerepet; nemcsak közéletünkben, hanem olyan tudományos szervezeteinkben is, mint az „Egészségügyi Tudományos Tanács” – „Gyógyszerkutató Bizottsága” (*Issekutz* professzor) – és a „Gyógyszerészeti és Gyógyszerkönyvi Bizottság” (*Schulek* professzor).

Értékes munkát fejtett ki az V. Magyar Gyógyszerkönyv, annak Addenduma, majd a VI. Gyógyszerkönyv szerkesztése során mint a szerkesztő bizottság tagja, a galenusi albizottságban. Közreműködött a Formulae Normales szerkesztésében és tagja volt az Országos Gyógyszerészeti Intézet Tudományos Bizottságának.

Az „Acta” újraindulása óta annak szerkesztő bizottsági tagja volt. Mind bizottsági üléseinken, mind lelkiismeretes igényes lektorálásával sokat segített ahhoz, hogy érvényesülhessen a gyógyszerertári, a tára melletti problémákban a korszerű szemlélet. Kiváló képzettségével és képességeivel kitűnő összekötő volt a gyógyszerertári gyakorlat, melyhez élete végéig hű maradt – annak elméleti igényessége között.

Halk, szerény, mégis igen határozott, de mindamellet nagyon szeretetre méltó egyéniségét nagyon nélkülözzük, s emlékét mindenkor szeretettel megőrizzük.

Végh Antal